

Вдовицата Фанни стисна парцѣ въ дѣсѣтъ си рѣжъ и трѣгна подирѣ му.

Нощта бѣше напрѣдѣла; минѣхъ прѣзъ разны кривы улички и слѣзвахъ отъ полицейското станище на Бейолу къмъ Топхане. Като слѣзувахъ, Гырджикътъ ѝ рече да възвѣе на дѣсно и да влѣзе въ единъ отъ страна уличкѣ. И като пристѣпихъ още нѣколко крачки Гырджикътъ похлопа силничко на едни ниски врата.

— Кой е? обади ся единъ гласъ отвѣтрѣ.

— Гырджикътъ, Фульо! отвори! нужда е.

Вратата ся отвори хъ и Гырджикътъ съ вдовицѣтъ влѣзо хъ.

— Бабо Фульо, рече Гырджикътъ; хайде облечи ся и ще идемъ; едно момиче ще ражда; не пытай повече.

— Но имамъ чуждѣ женѣ въ къщѣтъ си; не могъ докль ѣхъ не събудѣ.

— Каква жена е тя?

— Една отъ Кандили, загубила си момчето прѣзъ деніе си и ходи да го търси.

— Момчето си? отъ Кандили?...

Гырджикътъ проумѣ че думата е за Мацковѣтъ майкѣ. Послѣ пакъ попыта:

— И какво е дошла да прави тукъ?

— Има сумнѣніе да не бы да е убилъ момчето баща му.

— А че кой е баща му?

— Е! Тойзи свѣтъ е все потайны работы. Бѣше клетницата едно врѣме слугыня въ единъ господарскъ къщѣ и господарьтъ ѝ ѣхъ излѣстилъ; и това момче е крайтъ на всичкѣ тѣзи исторіи.

— И могъ ли да ся научѣ кой е былъ баща му?

— Да ма прощавашъ, байно Гырджикъ! Ама хадды-де, нека е; знамъ тя че си человекъ който си държишь уста-та и ти го казвамъ; но трѣба да знаешъ че съмъ ся закле-ла да го не казвамъ.